

Titel: Kapitel IV.

Citation: "Kapitel IV.", i *1901/1902: Bemærkninger til lovforslag*. Onlineudgave fra Lovforarbejder: <https://tekster.kb.dk/catalog/jura-texts-r10-shoot-chptrd1e2098/facsimile.pdf> (tilgået 06. maj 2024)

Anvendt udgave: 1901/1902: Bemærkninger til lovforslag

Ophavsret: Love, administrative forskrifter, retsafgørelser og lignende offentlige aktstykker er ikke genstand for ophavsret. Du kan frit kopiere, distribuere eller fremføre materialet uden at bede om tilladelse.
Hvis materialet indeholder selvstændige bidrag, skal du være opmærksom på, at disse bidrag kan være beskyttet af ophavsret. Selvstændige bidrag må gengives i forbindelse med aktstykket. Hvis det selvstændige bidrag bruges adskilt fra aktstykket, gælder de øvrige ophavsretlige regler.

Kommissionens Bem. t. Udsk. t. L. om den borgerlige Retspleje.

mand, eller som en anden Sagsøger har paa Sagsøgte. Sagsøgte har ikke — medmindre netop en eller anden speciel Lovforskrift undtagesaetis hjemler andet — være nødt til at taale den Vidtæftiggørelse af hans Sag, som derved kunde foranlediges.

I Overensstemmelse med det anførte gaar Paragrafens Regel ud paa, at subjektiv Kumulation aldrig skal medføre Afvisning *ex officio*, samt at Sagsøgte vist, hvore Kravene have fælles Oprindelse eller speciel Lovhjemmel for Kumulationen foreligger, maa finde sig i denne, men i modsat Fald kan protestere dertil. Det er Tanke, at hvor en Sagsøgt har denne Ret til at protestere mod subjektiv Kumulation og benytter sig af den, vil Sagen for saa vidt være at afvise og Processens Omkostninger at tillægge ham. Det maa tilføjes, at der endvidere i § 94 er forbeholdt Retten en almindelig Beføjelse til i Kraft af dens procesledende Stilling at adskille kumulerede Krav i flere Sager, hvor den maatte anse saadant for tjenligt, og uden Hensyn til, om Sagsøgte maatte have protesteret mod Kumulationen eller ej.

Som Lovbud, der indeholdte speciel Hjemmel for subjektiv Kumulation, kunne nævnes Fdg. 11te Januar 1793, Pl. 2den Maj 1820 og Reskr. 26de Juni 1778, jfr. Reskr. 23de Maj 1789.

§§ 28 og 29.

Den gældende Ret hjemler ikke med Sikkerhed en Trediemand Ret til at intervenere i en mellem to andre Parter verserende Sag, omend der i Retspraksis har vist sig nogen Tilbøjelighed til under visse Betingelser at indrømme Trediemand en saadant Beføjelse. De imidlertid Intervention jævnlig vil vise sig at være det simpleste, virksomste og billigste Middel til Opnaaelse af en saavel for Trediemand som for de oprindelige Parter betryggende Afgørelse, er der i de her omhandlede Paragrafer i Overensstemmelse med fremmede Processlove (se saaledes den tyske Civilprocesslov §§ 61 og 63 og den østerrikske Civilprocesslov §§ 16 og 17) tillagt den Trediemand, der anser sig for helt eller delvis berettiget til den Ting eller Rettighed, der er Processens Genstand, saavel som den Trediemand, der har en retlig Interesse i, at netop den ene af Parterne vinder Processen (f. Eks. fordi han ellers kan risikere et Erstatningskrav fra denne), en selvstændig Ret til overensstemmende med de nærmere Regler i Kapitel XIX at intervenere i første Instans henholdsvis som Part eller som saakaldt „B-Intervenant“

Forelagte Lovforslag m. m.

§ 30.
Paragrafen opstiller i Virkeligheden kun en særlig Betingelse for, at Retten, uanset den oprindelige Sagsøgtes mulige Protest, kan tillade Adnotationen, men underforstaar i øvrigt som selvfølgelig, at de i § 27 opstillede Betingelser for fra først af at inddrage en anden som Sagsøgt under Processen maa foreligge, for at Adnotationen skal kunne tillades.

Kapitel IV.

Tilfælde, hvor Rettens Personer skulde eller kunne vige deres Sæde.

Dette Kapitel svarer i Form og Indhold ganske til Straffeprocessudkastets Kapitel III, bortset fra de Forskelligheder, der ere en ligefrem Følge af Forskellighederne i Forudsættningerne. Det adskiller sig i det væsentlige kun paa følgende Punkter fra det tidligere Forslags 1ste Afsnit, Kapitel III:

- 1) Dommer- (og Retsakriver-) Inhabiliteten som Følge af Slægtskab eller Svogerskab med nogen af Parterne er udvidet til Sædskendebarns-Grænsen.
- 2) Det er udtrykkelig fremhævet, at det i kollegialt sammensatte Domstole er baade Ret og Pligt for hvilken som helst af Dommerne, der maatte være bekendt med en Inhabilitetsgrund hos en Kollega, at rejse Spørgsmaal derom.
- 3) Det tidligere Forslags §§ 36 og 37 ere i simplificeret Form gængsne i nærværende Udkast § 35.

I øvrigt ere de i dette Kapitel indeholdte Regler om Dommerinhabilitet og dens Paakendelse i det hele overensstemmende med de nævnte Lov; dog kan nævnes, at der er indrømmet et friere Slæs med Hensyn til Afgrænsningen af de Tilfælde, hvor en Dommer ikke *ex officio*, men kun efter Begjering eller eget Ønske skal eller kan vige sit Sæde, end der kan anses indrømmet i gældende Ret.

Med Reglen i § 32 Nr. 3 maa sammenholdes Reglen i Udkast til Lov om Domsmagtens Ordning § 100, 2det Stykke.

Kapitel V.

Sagens Parter.

Dette Kapitel adskiller sig nærmest kun derved fra det tidligere Forslags 1ste